

Sygn. akt II CSK 420/06

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko W. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.

z dnia 7 czerwca 2006 r., sygn. akt I ACa .../06,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 7 czerwca 2006 r. powód – powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – wnosił o jego „zmianę” przez zasądzenie od pozwanego kwoty 54 144 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2004 r. oraz odsetek od kwoty 29 200 zł od dnia 19 maja 2004 r., łącznie kwoty 83 344 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2004 r. do dnia zapłaty. Wskazał na naruszenie przepisów: art. 556 § 2 w związku z art. 604 k.c. przez przyjęcie, że pozwany nie odpowiada za całość szkody wyrażającą się kwotą zasądzoną od powoda wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K., art. 481 k.c. przez przyjęcie, że odsetki podlegają zasądzeniu od daty wniesienia pozwu, a nie od daty wezwania do zapłaty, i art. 471 k.c. przez zignorowanie postanowienia § 6 umowy, stanowiącego, że sprzedawca ponosi odpowiedzialność i koszty w przypadku ujawnienia nielegalności pochodzenia pojazdu.

Skarżący nadmienił, że jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji na podstawie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wskazuje: „rażące naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego gdyż zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego – art. 556 § 2 Kodeksu cywilnego w związku z art. 604 tego artykułu, rażąco krzywdzi powoda, rażąco i jest oczywiście bezzasadny, nadto ze względu na rozbieżność orzecznictwa, która wyraziła się w rozstrzygnięciu zaskarżonym wyrokiem i wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2003 r. (Sygn. akt I A Ca 1654/02), które są rozbieżne co do istotnej zasady”.

Dokonując kontroli zachowania wymagań przewidzianych dla skargi kasacyjnej w art. 398⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uszło uwagi Sądu Apelacyjnego, że przedstawiona Sądowi Najwyższemu skarga kasacyjna ulegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna – obok oznaczenia orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wniosku o uchylenie lub

uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylecia i zmiany – powinna zawierać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Jak wyjaśnił już Sąd Najwyższy, wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. łączy się ściśle z instytucją przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy zachodzą okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Z tej przyczyny uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nawiązywać do przesłanek wskazanych w powołanych przepisach (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl., z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, oraz z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 15/05, niepubl.).

W złożonej skardze kasacyjnej powód nawiązał do okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, o których była mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., uchylonym przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie z dniem 6 lutego 2006 r. W niniejszej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł po dniu 6 lutego 2005 r., wobec czego skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom określonym w powołanej ustawie. Skarżący natomiast nie zgłosił wymaganego treścią art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani nie sporządził odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia tego wniosku. Stwierdzenie, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego oraz że zachodzi rozbieżność między jego treścią a treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2003 r., I A Ca 1654/02, nie odpowiada żadnej z przesłanek opisanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Konstatacja ta nie jest bowiem równoznaczna z wykazaniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) albo że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Samo powtórzenie przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. nie jest zresztą spełnieniem wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., konieczne jest uzasadnienie twierdzenia, że przesłanki te w sprawie zachodzą

(zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71).

Brak w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a także brak odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia tego wniosku są – jak wynika z art. 398⁶ § 2 k.p.c. – brakami nieusuwalnymi, powodującym odrzucenie skargi kasacyjnej przez sąd drugiej instancji.

Skoro Sąd Apelacyjny nie odrzucił wniesionej skargi kasacyjnej, mimo że nie spełniała ona wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., uczynił to Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.